

τάς ἐφημερίδας. Καὶ ἐνῶ ἀξιότιμοι ἰατροὶ σοῦ ἀναφέρουν ὅτι ἡ δεινὰ δαμαλὶς δὲν ἀξίζει τίποτε, οἱ πωλοῦντες αὐτὰς ἔχουν πατέντας δι' ὧν μάλιστα ἀποδεικνύουν ὅτι 80 0)0 (!!) ἐπέτυχον, ἐνῶ μὲ τὴν φυσικὴν δαμαλίδά μόλις ἤμποροῦν νὰ ἐπιτύχουν 51 0)0. Καὶ συζητήσεις καὶ κακὸ καὶ βελόματι ἐν οἷς μάλιστα καὶ κάποιος Τιμαλέων Μητσόπουλος ἱατρός λέγει ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ποῦ ἔδωκε τὴν πατένταν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι δύο εἶναι Μητσόπουλοι ἱατροὶ σὰν νὰ μὴν ἔσωνεν ἕνας.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐπιστήμη εἰς τοῦτον τὸν τόπον ;

Φωνακλᾶς.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑ

(Ἐπερώτησις τοῦ βουλευτοῦ Παργασίδος κ. Μαυρᾶ.)

Παρακαλεῖται ἡ Κυβέρνησις νὰ εἰσάξῃ, ὡς ὑπεσχέθη, κατὰ τὴν παρελθούσαν βουλ. σύνοδον διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς, Νομοσχέδιον ὅσον ἔνεστι τάχιστα περὶ ἐμψυχώσεως τῆς ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, καὶ νομίζω ὅτι δικαιούμαι νὰ ἀπευθύνω τὴν παράκλησιν ταύτην πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι, ὡς εἶναι πανθομολογούμενον, ἡ ἑλληνικὴ ναυτιλία πάσχει δεινῶς, ἀλλ' ὁ κύριος πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 18 Μαΐου ῥητῶς ὑπεσχέθη νὰ εἰσάξῃ ταχέως τοιοῦτον νομοσχέδιον τὸ ὁποῖον ὅμως παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν καὶ ἐναντίον τῆς ἐπισήμου ὑποσχέσεως τοῦ κυρίου πρωθυπουργοῦ εἰσέτι δὲν εἰσέχθη. Ἡ δὲ βραδύτης αὕτη μὲ ἀναγκάζει προσέτι νὰ παρακαλέσω τὴν Κυβέρνησιν νὰ δηλώσῃ ὠρισμένως ἂν δὲν σκέπτεται πλέον νὰ εἰσάξῃ λίαν προσεχῶς νομοσχέδιον τοιοῦτον πρὸς ἐπιψήφισιν, διὰ νὰ προβῇ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Βουλὴ ἀμέσως πρὸς ἐπιψήφισιν τοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν σύνοδον τῆς Βουλῆς ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου ἐξ Αἰγιαλίας βουλευτοῦ κυρίου Μεσσηνεῆ ὑποβληθέντος Νομοσχεδίου περὶ ἐμψυχώσεως τῆς ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, καὶ τόσῳ μάλλον καθόσον ἡ ἐμπορικὴ Ναυτιλία εἰς ὃ σημεῖον οἰκτρὸν περιήλθεν, εἰς οὐδεμίαν δύναται ἀναβολὴν νὰ ἀνθέξῃ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς μας Ἀχιλλεὺς Παράσχος ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν Ἑσπερὸν τῆς Δευτέρας, ἀφοῦ εἶχε δημοσιεύσει ἐπάνω κάτω ὅμοιον εἰς τὴν Νέαν Ἡμέραν, ποίημα ἀποθεωτικὸν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐν ἀντιθέσει τῆς ξένης γῆς, ὅπου παρεπιδημεῖ ὡς Πρόξενος. Καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνο εἶνε σχολῆς τῆς μακαρίτιδος Ξενιτεῖας. Ἡ παραδοξολογία, τὸ ροκοκό τῶν εἰκόνων, τὸ παράτολμον τῶν σκέψεων, ἡ ἀσιατικὴ ὑπερβολή, τὸ κακόζηλον τῶν ἐκφράσεων, τὸ ἀνόητον τῶν ἀποφθεγμάτων καὶ τὸ τετριμμένον, τὸ ἀσυλλόγιστον, τὸ ὅτι τύχη καὶ ὅ,τι φθάσῃ, ὅλα αὐτὰ ἐπιπροσθούσιν εἰς τὰ τοιούτου εἶδους ποιήματα καὶ σκεπάζουν ὡς σκωρία τὴν ἀληθῆ φλέβα χρυσοῦ τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξενιζώμεθα. Ὁ κ. Παράσχος εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὰς Ἀθήνας πλατωνικῶς, αἰσθητικῶς, ὕλικῶς, οἰκονομολογικῶς, ζχαροπλαστικῶς, ἐρατεινοκαρδικῶς καὶ πλατειοπεριπατητικῶς. Εἶδατέ ποτε ἐπὶ ζωῆς ἐρωτευμένον ἄνθρωπον τόσον βαθειά, ὅστις νὰ μὴ σὰς φαίνεται γελοῖος; Οἱ λόγοι, τὰ κινήματα, αἱ σκέψεις, οἱ στεναγμοὶ, αἱ παραφοραὶ,

ἡ ἐπιστολογραφία, αἱ περὶ τῆς ἐρωμένης ἰδέαι του, ἐκεῖναι αἱ τερατώδεις ἐκφράσεις περὶ τοῦ κάλλους καὶ τῆς ἀγγελικότητος καὶ τοῦ ὄνειρώδους αὐτῆς, ὅλα ἀγγέλλουν ἐγκέφαλον ξεδιωκούμενον καὶ λειτουργοῦντα ἀρρυθμῶς, ἀκανονίστως, σχεδὸν νοσηρῶς. Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἐραστὴς τῶν Ἀθηναίων Παράσχος. Καὶ ὅταν μὲν εἶναι ἐδῶ, καὶ ὅταν ὁ ἐρωμένος εἶναι εἰς τὰ γόνατα τῆς ἰδικῆς του, ὁ παροξυσμὸς κατευνάζεται, ἡ παραφορὰ μετριάζει, ἐνίοτε μάλιστα καὶ σύννεφά τινα τῆς φαντασίας διαλυόμενα ὡς παραπέτασμα ἀναπεταννύμενον δεικνύουσι μελανὴν τινα γωνίαν τῆς πραγματικότητος. τὸν ἐρατεινὸν καφὲν νερόθραστον, τὸν Κυβερνήτην Πετμεζᾶν ὁμιλοῦντα κατὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Κοσμητοῦ τῆς Βουλῆς καὶ τὸν Δεκάστρον ἀποδαινόντα πολὺ, πολὺ, παρὰ πολὺ σιχαμερόν· ἀλλ' ὅταν φεύγῃ, ὅταν εἶναι μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, ἡ παραφορὰ μεταβάλλεται εἰς delirium, καὶ ὁ πυρετὸς ἀφίνει ὡς παράλογα στίχους ὡς τοὺς ἐξῆς :

Ἀθήνα ! Πέρεις τί θὰ εἰπῇ Ἀθήνα ; πνοὴ μύρου,
Γλυκοχαράγματα οὐρανοῦ, ξένη ζωὴ ὄνειρου,
Ἀγγελικὴ ἐνθύμησις, τοῦ Γαβριὴλ λουλουδίου,
Τῆς γῆς Ἀγία Τράπεζα, τὸν τραγοῦδιον τραγοῦδι.
Εἶναι τὸ πρῶτο φίλημα καὶ τῆς καρδιᾶς τὸ δαῖπνο,
Πνευμάτις τῆς μάννας ἀγροπνιὰ στοῦ βρέους τῆς τὸν ὕπνο.
Εἶναι ἡ δόξα, ἡ τιμὴ, ἡ συμφορὰ, ὁ χρόνος,
Τὸ χαμαῖλιο τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίης ὁ πόνος !
« Ἀθήνα » λές καὶ τραγουδεῖς τὴν πατεῖς πυργώνεις
Κοιμᾶται κ' εἶσαι ἐξυπνος, ξυπνᾶς, τὸ νοῦ μυρόνεις
Ἐγγίξεις τὰ λιθάριά της καὶ Παρθενῶνας κάνεις,
Τὴν βλέπεις, γίνεσ' Ἀπελλῆς καὶ ζῆς καὶ σὰν πελάνης.

Ὅλα αὐτὰ τὰ παραληρήματα εἶναι χαριέστατα ὑπὸ τὴν ἔοψιν τοῦ μανιώδους ἐρωτευμένου καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὀφείλομεν εὐχαριστίας εἰς τὸν ποιητὴν, τόσον μεταβαλλόμενον μακρὰν τῶν Ἀθηναίων, καὶ μόνον τὸν κ. Τρικούπην νὰ μεμφώμεθα, διότι ἐπέβαλε τοιοῦτο μαρτύριον εἰς τὸν ἐθνοδόξαντον Παράσχον.

Καὶ ἄλλο Κατάστημα ἐδωδῆμων, ἐκ τῶν ὡραίων αὐτῶν κέντρων εὐρωπαϊκῆς τροφῆς καὶ τρυφῆς, ἀνοίγεται σήμερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου παρὰ τὸ ροδοζύμωτον Γερμανικὸν Ἀρτοποιεῖον τῆς Αὐλῆς τοῦ κ. Σίλ.

Τὸ νέον **Κατάστημα ἐδωδῆμων Κωνσταντινοπούλου καὶ Σας** ἔσται πλουσιώτατον εἰς τὰ λαχταρικότερα ἐδωδῆμα καὶ ποτὰ τῆς Εὐρώπης, προσφέρων πάντοτε προσφάτους ἀφίξεις τῶν παραδεισίων αὐτῶν κεντητικῶν τῆς ὀρεξέως καὶ κοσμητικῶν τῆς τραπέζης δι' ὅλων τῶν ταχυδρομικῶν εὐκαιριῶν.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ Καταστήματος ἀναπετάννυται κομψὸν σαλόνιον διβανιστόλιστον, ὅπου τώρα τὸν χειμῶνα ἐν ἡδυπαθεῖ ζεστασίᾳ θὰ δύνασθε νὰ ἀνοίγετε ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας ὁδοῦ τὴν φιάλην σας τοῦ Μονάρχου ἢ τὴν φιάλην τοῦ Δρέερ συνοδεύοντες αὐτὴν μὲ διαφανεῖς χρυσιζούσας πλευράς τρυφεροῦ ζαμπονίου.

Ὅλαι αἱ οἰκογένειαι θὰ δύνανται νὰ προμηθεύωνται ἐκ τοῦ **Καταστήματος ἐδωδῆμων τοῦ κ. Κωνσταντινοπούλου καὶ Σας** ὅλα τὰ ἐπιτραπέζια τῶν εἰδῶν, τώρα μάλιστα κατὰ τὴν Λουκούλλειον χειμερινὴν περίοδον.

Εἰς τὸ νέον Κατάστημα τὰς εὐχὰς μας.

Ἐν κακὸν ἐγνώριζον αἱ Ἀθηναῖαι τὸν κονιορτόν. Τώρα προσετέθη καὶ ἡ λάσπη. Λάσπη δεινὴ, παχύεια, κολλητικὴ, πελαγίζουσα εἰς τὰ ἱπποδρόμια καὶ γεννῶσα τὴν ἀνάγκην τοῦ διὰ γεφυρώσεως συνδέσμου τῶν πεζοδρομίων.